

Р Е Ш Е Н И Е

№108

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 12 март 2012 г.

Административен съд – Перник, касационен състав,
в публично съдебно заседание на двадесет и девети
февруари две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М.*** и в присъствието на
представител на Окръжна прокуратура – Перник,
прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от
съдия Георгиев КНАХД №63 по описа за 2012 година на
Административен съд – Перник, за да се произнесе,
взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка
с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за
административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на А.Й.А.***
против решение №989 от 01.12.2011 г. на Районен съд
– Перник, постановено по НАХД №292 по описа на
съда за 2011 г.

С атакуваното решение е потвърдено изцяло НП
№217/24.01.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“
към ОД на МВР – Перник, издадено срещу А.Й.А.*** за
нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по
пътищата (ЗДВП), като на основание чл. 182, ал.1, т.
5 от ЗДВП са определени административни наказания
„глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от
право“ да се управлява МПС за срок от 2 (два) месеца.

В касационната жалба се твърди, че решението на
Районен съд – Перник е неправилно, поради допуснато
нарушение на материалния закон и съществено нарушение
на съдопроизводствените правила. Съдържа се искане
за прилагане правилото на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН,
поради последвало изменение на ЗДВП, което
нарушителят смята за благоприятстващо го. На тези
основания от касационния съд се иска да отмени
атакувания съдебен акт и да се произнесе по същество,

като отмени процесното наказателно постановление или алтернативно да измени същото, с налагане на санкция по новия ред, или трети вариант – да върне делото за ново разглеждане от нов състав на първоинстанционния съд.

Касационният жалбоподател не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна, тъй като решението на районния съд е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК, прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е възприел фактическите обстоятелства по делото посредством данните, внесени чрез представените и събрани пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях и след техния анализ от фактическа страна е установено, че на 13.01.2011 г. в 06:55 h гр. Перник по път I-6, при гара „Разпределителна“, с посока към гр. София жалбоподателят А.*** управлява МПС, движейки се със скорост от 107 km/h при въведена с пътен знак „B26“ забрана за движение със скорост, надвишаваща 60 km/h. Нарушението е обективизирано в АУАН, във основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна районният съд е приел от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени при спазване правилата на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, от компетентни органи и в необходимата форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи издадения правораздавателен акт или ограничили правото на защита на наказаното лице, които да съставляват основание за отмяна на

процесуално основание. По съществото на спора вмененото на жалбоподателя нарушение е прието за безспорно установено, с годно и изправно техническо средство, като нарушителя правилно е привлечен към административнонаказателна отговорност. Относно размера на наложеното административно наказание първоинстанционният съд е намерил същото за правилно и законосъобразно определено.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата инстанция и в този смисъл смята жалбата за неоснователна по следните съображения:

При извършената касационна проверка не се установи наличие на основанията за отмяна на първоинстанционното решение, посочено в касационната жалба, а именно нарушения на материалния закон. Районният съдия при правилно установена фактическа обстановка е приложил съответно материалния закон, доколкото ответникът е осъществил състава на нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДВП наказуемо по реда на чл. 182, ал. 2, т. 5 от ЗДВП.

Пространните доводи на жалбоподателя във връзка с „Хартата за основните права на гражданите в Европейския съюз“ и несъответствието на разпоредбата на §11 от Закона за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата (ДВ, бр. 10, 2011 г.) с нормата на чл. 49 от Хартата не се споделят от настоящия касационен състав. §11 от ЗИДЗДВП гласи че „за нарушенията установени до влизането в сила на този закон се прилага досегашният ред“. Чл. 49, т. 1 от Хартата гласи на свой ред, че „никой не може да бъде осъден за действие или бездействие, което в момента на извършването му не е представлявало престъпление (административно нарушение) съгласно националното или международното право, както и не може да бъде налагано наказание по-тежко от това, което е било приложимо към момента на извършване на престъплението (административното нарушение). Ако в по-късен момент след нарушението законът предвижда по-леко наказание, следва да се приложи това наказание.“

Предвид цитираните текстове и по повод оплакванията на жалбоподателя, следва да се направи преценка изменението във вида и размера на санкциите предвидено със ЗИДЗДВП, конкретно във връзка с нарушенията, свързани с превишаване разрешената скорост за движение при управление на МПС, е ли по-благоприятния за дееца закон по смисъла на чл. 3, ал.

2 от ЗАНН и във връзка с така цитираните разпоредби на Хартата. И настоящият касационен състав не смята измененията на ЗДвП (ДВ, бр.10/01.02.2011 г.) за по-благоприятен закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. ЗАНН в чл. 3, ал. 1 недвусмислено сочи, че за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Ал. 2 на същия член императивно указва и прилагането на по-благоприятната за нарушителя разпоредба, в случай на последващо благоприятстващо изменение на съответния нормативен акт. От това следва, че щом за административнонаказващия орган е задължително да приложи освен времево относимия нормативен акт (включително и относно санкцията) така и по-благоприятния закон, то по никакъв начин не му е разрешено, следователно му е забранено, при определяне размера на санкцията да се обосновава, както с времево неотнositимата, не на последно място и с по-неблагоприятна за нарушителя нормативна разпоредба, последвала до влизане в сила на НП. В този смисъл административен съд – Перник в настоящия си касационен състав не смята измененията на ЗДвП (ДВ бр. 10/01.02.2011 г.) за благоприятстващи нарушителите на закона. Измененията в ЗДвП независимо, че премахват кумулацията от два вида административни наказания „глоба“ и „лишаване от право“ да се управлява МПС, в относимата към нарушението норма на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, същевременно предвиждат и увеличаване размера на глобата, което автоматично изключва това изменение на ЗДвП от приложното поле на чл. 3, ал. 2 от ЗДвП. Отпадането на кумулацията би се тълкувало като по-благоприятния закон и по-лекото наказание само в случай, че остане едната от предвидените преди изменението санкции, но в същия вид и размер, т.е. ако размерът на паричната санкция беше останал непроменен, каквото в настоящия случай не е решението на законодателя. Няма процесуална възможност да се увеличи размера на така наложеното наказание, поради изричната забрана за влошаване положението на обжалвания и при липса на съответен протест. Не на последно място видно и от мотивите към проектозакона за изменение и допълнение на ЗДвП е, че с предвижданите промени се цели намаляване на пътнотранспортните произшествия свързани с превишаване скоростта на движение. Предложението за

изменение на ЗДВП е направено с цел повишаване ефективността на санкциите за извършени нарушения, което да доведе до намаляването на последните, като така ще е налице и максимално достигане на целите на административното наказване по смисъла на чл. 12 от ЗАНН. Това от своя страна придава на измененията насоченост към засилване на репресивното и възпитателно въздействие на налаганите наказания, което не може да се тълкува като по-благоприятно нормативно разрешение. Наличието на противоречие в практиката при разрешаване на случаи, подобни на настоящия, не може да послужи като основание настоящият съд да промени своето вътрешно убеждение, основано на нормата и смисъла на закона. Наказателноправната теория приема, че когато въпросът кой закон е по-благоприятен е спорен (Н.Н), то се преценяват обстоятелствата и особеностите на самото деяние, но по този въпрос може да се мисли само при относително определени санкции, когато е възможна индивидуализация на наказанието, но не и при абсолютно дефинирани наказания, каквото е процесното при действието и на двата закона. Така, когато различните разпоредби не могат да се съизмерят като тежест за да се стигне до един несъмнен извод за това коя от тях е по-благоприятна, съдът следва да приложи основния принцип в правото – прилага се правната норма, която е била в сила към момента на извършване на деянието (реш. №7 от 29.03.1995 на ВС по н.д. №569/94 г.)

При така изложените по горе мотиви настоящата инстанция намира, че не са налице предпоставки за връщане делото за ново разглеждане от нов състав на първоинстанционния съд, каквото е последното алтернативно искане изложено в касационната жалба.

Мотивиран така и след извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от ЗАНН относно валидност, допустимост и съответствие на атакувания съдебен акт с материалния закон, настоящият касационен състав не намира основания за неговата отмяна или изменение. Поради това решението на Районен съд – Перник, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №989 от 01.12.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №292 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено изцяло НП №217/24.01.2011 г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – Перник, издадено срещу А.Й.А.*** за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП), като на основание чл. 182, ал.1, т. 5 от ЗДВП са определени административни наказания „глоба“ в размер на 200 (двеста) лв. и „лишаване от право“ да се управлява МПС за срок от 2 (два) месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/